

ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
CONTEMPORAN

AGUSTÍN
FERNÁNDEZ
MALLO

Cartea tuturor
iubirilor

Traducere din limba spaniolă de
Lavinia Similaru

EDITORI:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Ruxandra Câmpeanu

DESIGN:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALLO, AGUSTÍN FERNÁNDEZ

Cartea tuturor iubirilor / Agustín Fernández Mallo ; trad. din
lb. spaniolă de Lavinia Similaru. - București : Editura Trei, 2026
ISBN 978-606-40-3083-2

I. Similaru, Lavinia (trad.)

821.134.2

Titlul original: *El libro de todos los amores*
Autor: Agustín Fernández Mallo

Copyright © Agustín Fernández Mallo, 2022.
By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh. Nicole Witt e. K.,
Frankfurt am Main, Germany

Copyright © Editura Trei, 2026,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-3083-2

Lui Pilar, hic et nunc.

„Poți să-ți petreci ziua privind aceste forme
adevărate și tot să nu vezi pasărea.“

ANNE CARSON

PARTEA ÎNTÂI

Se privește lumea în tăcere și se notează în tăcere ceea ce se vede. Se scrie tăcerea însăși. Asta înseamnă să iubești lumea. (*Iubire tăcere*)

El i-a spus:

De unde vine toată această vătămare a peisajului?

Ea i-a spus:

Din corpurile fără pasiune, care sunt și ele peisaj.

Primul inventar al culorilor considerat important a fost întocmit în jurul anului 1790, când, după numeroase expediții în Mexic, Guatemala, Noua Zeelandă, Insulele Mariene și Filipine, botanistul Thaddäus Haenke, care se dedicase unui studiu exhaustiv al florilor, s-a văzut obligat să catalogheze sute de tonuri pe care nici știința, nici artele nu le detectaseră. Paleta cunoscută până atunci, de câteva sute de game, a fost astfel extinsă de către Haenke la 2.487 de tonuri cromatice. Și-a sfârșit harta culorilor unde și-a sfârșit și zilele, în Cochabamba, îngrijind și studiind — studiul fiind și el

un mod de a îngriji — florile și ierburile din grădina pe care el însuși o încropise în spatele casei sale. Unii dintre cei care i-au stat la căpătâi în ultimele clipe au povestit că a spus atunci că în realitate i-ar fi plăcut să ne lase nu un inventar al culorilor, ci pe cel al tuturor tonurilor, nuanțelor, saturațiilor, texturilor și luminozităților iubirii. (*Iubire pantone*)

El i-a spus:

Primul sărut pe care ni l-am dat ne-a ars pe de-a-ntregul limbile, dar încă arde pe ele.

Ea a răspuns:

Paradoxală perfecțiune în corpurile care se în-tâlnesc.

Există un moment în experiența amoroasă în care începi să te tai cu orice. Cu marginea sertarelor și cu ecranul telefonului, cu periuța de dinți și când uzi un ficus, când îți tragi pantalonii și când ți-i dai jos, când deschizi o carte și când închizi o ușă, când îți pui pantofii și când reglezi termostatul; până și săpunul sau bara din autobuz te taie. Deodată, toate obiectele caută să se ascută în tine. (*Iubire cuțit*)

Ea i-a spus:

Prima oară când te-am atins a fost de parcă aș fi ajuns acasă. O casă în care nu mai fusesem niciodată.

El i-a spus:

Cu tine mi-am pierdut teama de rutină.

Cea mai grosolană manifestare a realismului vine din extrapolarea statisticilor spre viitor. Cea mai naivă manifestare a nostalgiei vine din extrapolarea acelorași statistici spre trecut. Cuplurile se despart și fiecare partener adoptă, fără să știe, una dintre aceste două abordări. (*Iubire statistică*)

Ea i-a spus:

Într-o zi, după Marea Stingere, părul ne-a albit deodată. Ca zăpada de pe munții aceștia, care s-a așternut într-o dimineață și nu s-a mai dus niciodată.

El i-a spus:

Nici blana urșilor polari nu e albă. Văzută de aproape, observată fir cu fir, e transparentă.

Vikingii, din mările lor înghețate din nord, au călătorit în Mediterana fără a merge de-a lungul coastelor a ceea ce astăzi numim Europa. Tactica lor a fost să străbată continentul de la nord la sud, urcând pe Rin și pe alte fluvii, pe care le-au legat în mod ingenios: au navigat în ape dulci ca să facă legătura dintre două ape sărate, au folosit linia cea mai scurtă dintre două puncte — un soi de geodezie culturală. În drumul lor au dat foc la așezări, animale și pământuri, au furat tot ce au văzut de valoare,

dar au lăsat neatinsse florile de pe maluri și perdelele din case, dacă erau brodate. Nu că nu le-ar fi plăcut, dar pentru ei erau lucruri invizibile, ochii nu le erau antrenați să detecteze asemenea obiecte. Și nici plajele nu le-au jefuit când au ajuns, în sfârșit, în Italia de azi; firele de nisip erau atât de delicate, sferice și strălucitoare, că nici nu le-au văzut. Ce fel de linie, cea mai scurtă, este atunci cea care „nu vede lucrurile”? Și păsările care astăzi migrează pe continent duc în sexele lor stamine și minerale străvechi pe care nu le văd, dar pe care le seamănă în trecerea lor. (*Iubire geodezică*)

Ea i-a spus:

Când suntem surprinși de întunericul nopții, vederea noastră e vinovată, nu noaptea.

El i-a spus:

După Marea Stingere mă iubești altfel, întrupezi altă flacăra.

Imaginile pe care le visăm în timp ce dormim evoluează cu vârsta, dar la maturitate nu mai corespund corpului biologic și intră într-o stare de veșnică tinerețe: visele tale nu mai împlinesc ani, nu cresc. La bătrânețe, în timp ce corpul își continuă înaintarea spre degradarea fizică, lumea somnului o ia înapoi pe firul timpului și bătrânul are adesea viziuni nocturne obișnuite la copii. Nu există vise tipice de bătrâni și tocmai de aceea vârstnicii, când sunt treji, sunt înclinați spre combinația aceea stranie

care contopește dorul melancolic după cele pierdute cu speranțele de viitor cele mai intense. Nu că asimetria dintre creșterea corpului și evoluția viselor nocturne s-ar petrece în timp; ea este însuși timpul. Nici iubirea, care la urma urmelor este spectru și visare neconținută, nu îmbătrânește când apare între două corpuri. Tot așa, lemnul este singurul material de pe fața Pământului produs de semințe uscate, embrioni de clorofilă care nu îmbătrânesc niciodată. (*Iubire asimetrică*)

El i-a spus:

Ieri, când am luat melcul mare și portocaliu ca un soare, care încerca să se ascundă în iarbă, și ți l-am pus în palmă, s-a cățarat până pe buricele degetelor tale, agățându-se de amprente ca și cum ar fi crescut din ele. L-ai privit și nu ai spus nimic.

Ea i-a spus:

Și urechile mele adăpostesc un melc, singura cavitate din corpul meu pe care limba ta încă nu a explorat-o.

Cea mai mare și mai rapidă plantă colonizatoare de pe planetă este *Pueraria lobata*. Această specie cățăitoare crește cu o viteză de treizeci de centimetri pe zi. E atât de invazivă, încât în unele zone din Statele Unite, ca Florida, Georgia sau Alabama, a fost catalogată drept plantă dăunătoare. Crește atât de compact, încât poate

să acopere în doar câteva zile automobile și case întregi, îngropându-le sub greutatea ei. Se cațără pe stâlpii de iluminat, se strecoară în canalizare dacă dă de o gură deschisă, rețeaua ei verde ajunge până și pe plaje, ca să nu moară nici acolo: pe firele de nisip — minuscule pietricele rostogolite de mișcarea fluxului și a refluxului —, se odihnește într-o stare de letargie. Totul a început în anul 1876, când, cu ocazia centenarului Declarației de Independență a Statelor Unite, câteva țări au oferit cadouri celei mai mărețe națiuni din Lumea Nouă. Al Franței a fost cunoscuta Statuie a Libertății. Japonia a dăruit câteva exemplare din *Pueraria lobata*. (*Iubire independență*)

Ea i-a spus:

Înlăuntrul corpurilor noastre este un mausoleu.
Organele noastre au ceva viu și mort, rămășițele
lucrurilor pe care le-am lăsat în urmă.

El a răspuns:

Când îmi permiți să intru în tine, caut să aduc
la viață partea aceea moartă.

„Chipul unui om nu există în sine, chipul există doar când cade pe el o rază de lumină“, a spus Alfred Hitchcock. O activitate obișnuită, și totuși la fel de ciudată ca iluminarea chipurilor este să faci pachete; împachetăm absolut orice. Internetul nu este decât milioane de metri de cabluri care împachetează globul terestru. Sau plantele, care, lăsate să crească în voia lor,

ne-ar împacheta sfera. Sau îmbrățișările: ce înseamnă să îmbrățișezi pe cineva, dacă nu să-l împachetezi pe celălalt, să-i dai o formă pe care nu i-o cunoaște nimeni în afară de tine? Sau ce este alegerea genului, dacă nu să împachetezi sexul? Cu alte cuvinte, nu este nevoie să faci un cadou sau să trimiți ceva prin poștă ca să-i dai contur și identitate; lumina face deja asta pentru noi. Nu există chip care, odată iluminat, să nu placă ochilor. (*Iubire pachet*)

El i-a spus:

Tu și cu mine nu suntem nimic.

Ea îi răspunse:

Este mai bine să nu fii nimic într-o lume a cărei singură ambiție este să fie totul.

Ceea ce ne leagă de copilărie este numele de botez, care ne va însoți până la sfârșit. Ceea ce ne leagă de copilărie este, așadar, limbajul. Există un singur lucru pe care un adult nu poate să-l facă: să învețe să vorbească. Limbajul, la începuturile speciei umane, l-au inventat copiii și de-atunci îl tot inventează; fiecare micuț inaugurează limba. Amuzant este că ambele lucruri — și numele tău de botez, și limbajul — vin din afara ta, și-au fost date de alții, așa cum ți-a fost dat și genul. Și trec anii și vine Iubirea vârstei adulte, care va încerca prin toate mijloacele să răstoarne acest proces, să-l întoarcă la începuturi: cuplul dorește să se întoarcă la copilărie, să-și

creeze noi nume și sexe, să-și inventeze un limbaj numai al lui, să reclădească dinăuntru tot ceea ce este cunoscut și să ridice pentru el și numai pentru el un nou acoperiș; adăpostul. De aceea imaginea îndrăgostiților iubindu-se sub ceva care seamănă cu un cearșaf, imagine existentă în toate timpurile și culturile, nu are nicio legătură cu pudoarea, cu goliciunea trupurilor, ci — în această peșteră improvizată care e a lor și numai a lor — e o răzvrătire împotriva limbajului impus în copilărie. (*Iubire împotriva limbajului*)

El i-a spus:

Odată am fost la un muzeu. Totul acolo era nemaipomenit de neclintit. Mi s-a părut lucrul cel mai erotic pe care îl văzusem vreodată.

Ea i-a spus:

Și un corp este un bulevard tăcut; sex extrem mut.

Să te îndrăgostești înseamnă să-i dai voie altcuiva să te vâre în capul său și, odată ce te-a prins acolo pentru totdeauna în visurile sale, să facă cu tine ce vrea; începând din clipa aceea vei fi o arhivă mobilă în corpul său. Lumea vorbește mult despre arhive, despre informația pe care o înregistrăm și pe care, în scris sau verbal, le-o transmitem celor de după noi, dar cum rămâne cu lucrurile uitate? Nu există arhivă care să poată stoca lucrurile uitate, și nu pentru că lucrurile uitate nu pot fi

recuperate și nu pot reveni în memorie, ci pentru că lumea lucrurilor uitate este atât de mare, încât o depășește pe a noastră cu mai multe ordine de mărime. Suntem definiți de nenumăratele obiecte și persoane pe care le pierdem, cu alte cuvinte, de o pierdere de memorie care, deși ne răpește lucruri, ne și constituie. Astfel că atunci când transmitem informație, transmitem și toate lumile acelea uitate, chiar dacă o facem într-un mod pe care încă nu-l înțelegem pe de-a-ntregul. Această uitare sunt eu introdus în capul celorlalți, viața mea închisă acolo, înăuntru, partea din mine accesibilă doar celui care, prin experiența iubirii, mă are în creierul său, deși persoana aceea — o știu prea bine — m-a uitat pentru totdeauna. (*Iubire uitare*)

El i-a spus:

Tu și cu mine suntem mereu în aer, fâlfâind din aripi ca să nu cădem.

Ea, arătând pe fereastră crestele înghețate ale munților, a zis:

Mai ții minte când căutam căldura în zăpada veșnică?

Știința pe care o numim „economică” există și are sens doar într-o lume dominată de raritatea resurselor; dacă bunurile ar fi infinite, știința economică ar fi lipsită de logică, și-ar pierde obiectul și nu ar mai avea nimic de studiat și de reglementat. Societățile noastre par a fi

construite în jurul acestei rarități constitutive. În cultura occidentală, gândul acesta își are fundamentul chiar în Biblie: de la grădina îmbeșugată fără să fie lucrată de nimeni până la condamnarea ideii de a-ți câștiga pâinea cu sudoarea frunții, pentru că pâinea se va materializa fără să trebuiască să te spetești. Aparenta criză a industriei muzicale, provocată la începutul secolului XX de la fel de aparenta disponibilitate infinită a melodiilor pe internet, nu este decât panica resimțită de piață la trecerea de la o *conomie a rarității* muzicale — administrate de doar câțiva inși — la o *conomie a abundenței* — infinita reproducere a sunetelor, aparent fără niciun cost, caz în care științele economice așa cum le cunoaștem ar înceta să mai aibă vreo însemnătate practică și filosofică. Teoriile de gen au ceva fundamental de spus aici: de la polaritatea masculin / feminin, economia identității sexuale bazate pe un număr limitat de genuri, la potențialul infinit al spectru de genuri pe care un individ poate să le adopte între cele două extreme, ele instituie un fel de economie a abundenței (de gen) pentru care normele sociale învățate își pierd orice valabilitate, spre panica celor care nu vor sau nu pot să renunțe la controlul asupra acestei privațiuni. Toate acestea păstrează o oarecare relație structurală cu încă incipientul calcul cuantic. Asemenea mașini viitoare se bazează pe proprietatea de a nu lucra doar cu stări binare, de a nu lucra doar cu zero și unu, căci la economia rarității de posibilități se adaugă toate alternativele care există între zero și unu,